

OLI - VERIUSOVIC

(domáci) SLOVA

Ročník 13, číslo 24-25 Málé Kyšice, 17. prosince 2002

*Jen samé radosti a hodně štěstí
v době vánoční, PF 2003*

*do všech Oliveriusovic a Oliberiusovic rodin
posílají*

Oliveriusovi z Malých Kyšic

Vážení a milí čtenáři těchto rodových novin,

také s koncem roku 2002 plním svoji milou povinnost a již tradičně zpracovávám další dvojčíslo rodového zpravodaje, který se již stal jak listem Oliveriusů, tak i některých Oliberiusů. Přiznám se, že mne těší některé Vaše reakce, když mi popřejete k velikonočním nebo k vánocům a přidáte vlastní přání, abych vydal nové číslo OLI-SLOV. Snažím se Vás nezklamat, ale rok od roku ubývá informací od Vás nebo o Vás. Trochu je to také i má vina, protože mi volný čas nedovoluje plně se věnovat svým genealogickým aktivitám tak, jak tomu bylo začátkem let devadesátých. Z uvedeného důvodu se mi nedaří začlenit některé rodové větve do velkého stromu našeho rodu, i když na druhou stranu by stálo za pokus všechny informace, které dnes máme k dispozici shrnout, upřesnit, ověřit a vydat v podobě publikace. Jenže vše je postaveno nejen na volném čase, ale i na penězích. Když si představím rozsah takovéto práce, která by měla být doplněna i fotografiemi, mapkami, grafy, popř. dalšími kresbami, tak nebudu daleko od pravdy, že 80.000,- až 100.000,- Kč by vytisknutí této publikace mohlo stát při nákladu minimálně 500 kusů. Ale to jsou jen dnes úvahy a prozatím snad nesplněná předsevzetí.

Co o Vás vím? Několikrát se v radiu a snad i v televizi objevilo jméno paní RNDr. Ludmily Oliveriusové, tuším že v otázkách racionální výživy. (Přiznám se, já zase tak moc televizi nesleduji - obzvláště ne krvelačnou Novu - a tak opravdu nevím, do jaké míry se naše jmenovkyně prezentovala v uvedených médiích. Okolí mých spolupracovníků však ihned zareagovalo a já musel bez přípravy vysvětlovat, jak jsem s paní Ludmilou příbuzný. Trochu komičtější situace nastala po nějakém zápase v ledním hokeji. Mladoboleslavské mužstvo hraje naši první ligu a jeho dres nyní obléká Michal Oliverius. Jako útočník je dobrý, protože dost často rozvlíní soupeřovu síť. Jenže - tuším minulý nebo už předminulý týden - vstřelil branku nejen on, ale i mně neznámý Jágr (ne ten z NHL!). Bylo to v době,

kdy mi, vlastně nám, vyšla knížka „Kladno hází!“ ke 100. výročí kladenského fotbalu. Shoda náhod? Snad! Spoluautorem této knihy je archivář kladenského sportu Josef Jágr. No a zlí jazykové si mě dobírali: „Že už si s tím blbnutím nedáte pokoj! Vy se s tím Jágreml snad ještě honíte po ledě. To vám to psaní nestačí?“ A stáří ... naše stáří vůbec těm vtipálkům nevadilo. Mně se začíná nachylovat padesátka a pan Jágr by mi z fleku mohl dělat tátu, jemu už je dvaasedmdesát let. Oliverius – Jágr jako Jágr – Oliverius! Všechno jedno! (Poznámka: Michale, až zase s Jágreml dáte po brance, vyříd' gratulaci nejen ode mne, ale i od „mého“ Josefa Jágra. Doufám, že ty góly nevstřelíte do kladenské sítě – naše Kladno se chce vrátit do extraligy!)

A do třetice: Na internetových stránkách převládají nabídky Milana Oliveriuse a jeho hudební agentury. Předpokládám, že bude organizovat i řadu kulturně-hudebních akcí během těchto svátků vánočních, takže opětovně řada návštěvníků po návratu z Prahy mi bude sdělovat, že ten koncert byl moc pěkný ... a zдалipak vím, že ho připravil „taky Oliverius“. Takže Milane, někdy se snad setkáme a já si dovoluji popřát hodně úspěchů v této Tvé zajímavé činnosti.

Na podzim t.r. se u nás na Kladensku konaly nejen komunální volby, ale v jižní části okresu i volby do Senátu Parlamentu ČR. Protože do tohoto senátního obvodu spadá i severní část okresu Praha-západ, zúčastnil jsem se porady členů okrskových volebních komisí na okresním úřadě jmenovaného okresu se sídlem v Praze 2. Po mém vystoupení, v době přestávky, mě oslovila předsedkyně jedné z volebních komisí: „...mohu se Vás soukromě na něco zeptat? Při Vašem představení v úvodu porady mě až zamrazilo Vaše přijmení!“ Zarazil jsem se, ale následující věta přinesla vysvětlení: „Já jsem také Oliveriusová!“ Hned jsem věděl, že i na Praze-západ jsem tak trochu doma: „... Oliveriusová ... z Úholiček?“ A měl jsem pravdu. S paní Oliveriusovou jsme se ještě viděli 2.11. t.r. při samotných volbách – a to přímo ve volební místnosti v Úholičkách. Vyřizovala mi pozdrav od manžela a litovala, že jsem ho nezastihl ve volební místnosti. Já věřím, že to nebylo naše setkání poslední a že společně doplníme rodovou větev Služskou.

Úplně na závěr se ještě musím zmínit, že se mi prostřednictvím internetu „zničehožnic“ z Rakovníka ozval pan Jindřich Vydra, který se snaží zmapovat své příbuzné. Vy, kteří jste měli možnost číst mé Samizdaty o dějinách rodu, tak si vzpomenete na pana Jindřicha Vydra (1908-84) z Rakovníka, jehož babička Marie byla rozená Oliveriusová a pocházela z Terešova. Historie se opakuje: Já v roce 1969 našel v pozůstalosti své babičky Barbory Oliveriusové dopis s rodokmenem Oliveriusů, který jí poslal vzpomínaný pan Jindřich Vydra. A teď, po mnoha letech, v korespondenci tohoto pana Vydry jeho vnuk Jindřich našel zase dopis ode mne, protože jsme si začátkem 80. let dopisovali ohledně rodokmenu. Siále zastávám zásadu: „Genealogie je minimálně z 50% postavena na náhodách!“

Vážení jmenovci i nejmenovci, tolik mých pár řádek do úvodu! Budu se snažit v příštím roce opětovně vydat náš rodový zpravodaj, ale Vás žádám, pomozte mi! Napište mi pár řádek o sobě – co zajímavého děláte, o co máte zájem, jaké máte příhody s naším společným příjmením apod. Rovněž napište a vzpomeňte své předky a jejich příhody. Budu se snažit s Vámi spolupracovat, i když dnes vím, že už to nebude zase tak lehké, protože dne 31.12. t.r. přicházím o pracovní místo. Tímto dnem se ruší okresní úřady. Dnes jen odhaduji, kde asi tak skončím. Abych Vás jen a jen nevyzýval a šel příkladem, tak následuje můj pokus o aktuální rým. Mějte se moc hezky a hlavně ...

hezké vánoce!

Váš

Miroslav Oliverius

EPITAF

*Zde leží úřad okresní,
zemřel, ač nebyl žádný kmet.
Poutniče, co procházíš lituj a posteskní!
Bylo mu pouhých 42 a půl let!*

*Zde leží úřad okresní,
hledaj' ho marně města, městečka i obce!
Rozpadá se politika obecní,
otčín Kraj nenahradil zemřelého otce.*

*Zde leží úřad okresní,
na kterém podepsala se koaliční smlouva.
Zemřel žalem, pln bolestí!
Yvonne Štrecka byla jeho nádorová zhoubu.*

*Zde leží mrtvý úřad! Paní a páni,
věřte: uplyne pouhých pět, deset let,
my budeme svědky zmrtychvstání ...
Dyť na to máme! A On navrátí se zpět!*

* * *

DODATEČNĚ GRATULUJEME:

V uplynulém roce 2002 svá „kulatá“ výročí oslavili:

David Alexander Oliverius z Melbourne dne 4.1. 10 let
MUDr. Martin Oliverius z Prahy dne 18.1. 40 let
Ing. Jan Oliverius, CSc. z Velkých Popovic dne 26.1. 70 let
Jaroslava Oliveriusová, nar. 4.2. 1972 v Praze 30 let
Jakub Oliverius z Loštic dne 5.2. 10 let
Ing. Jiří Oliverius z Kladna dne 9.3. 40 let
Jana Oliveriusová z Prahy dne 11.3. 30 let
David Oliverius z Ostravy dne 13.3. 10 let
Josef Oliverius, nar. 19.3. v Mladoticích 60 let
Jaroslava Kolbová, roz. Oliveriusová z Unhoště dne 19.3. 40 let
Jitka Oliveriusová, nar. dne 6.5. v Plzni 20 let
Lucie Oliveriusová, nar. dne 11.5. v Opavě 20 let
Ing. Pavel Oliverius z Prahy – Zahradní Město dne 7.6. 70 let
Bedřich Oliverius, nar. dne 10.8. v Tlučné 60 let
Květa Zimová, roz. Oliveriusová dne 20.8. 30 let
Charles James Oliverius s Kalifornie dne 6.9. 80 let
Květa Oliveriusová, roz. Jelínková z Plzně dne 8.9. 50 let
Vojtěch Oliverius z Ostrova u Karlových Varů dne 18.9. 10 let
Otto Oliverius z Dolního Benešova dne 20.9. 70 let
Hana Oliveriusová, roz. Hájková z Prahy dne 10.11. 70 let
Ing. Dana Pochmanová, roz. Oliveriusová dne 17.11. 40 let
Václav Oliverius z Vochova dne 1.12. 60 let
Milan Oliverius z Prahy 10 dne 2.12 40 let

S miniexpedicí Makalu 2002 v Nepálu

Letos jsem si splnila svůj dávný sen. Vzhledem k tomu, že mám od dětství ráda hory v jakékoliv podobě, nebyl můj sen o nic menší než Himaláje. A tam jsem také strávila letošní říjen.

Naše miniexpedice se skládala z 11 členů a z 9 nosičů, takže nebyla zrovna nejmenší. Cílem bylo přejít z Národního parku Makalu Barun do Národního parku Sagarmatha, přesněji řečeno od Makalu k Everestu. Tato cesta technicky představovala přelet do místa ve výšce 460 m n.m., stoupání a přechod přes několik sedel, z nichž tři nejvyšší byla nad hranicí 6000 m n.m. a to relativně nejobtížnější bylo těsně pod touto hranicí. Cílové místo, odkud jsme z hor odlétali, bylo ve výšce 2800 m n.m. Celkem jsme ušli přes 200 km s převýšením téměř 6 km, vyzkoušeli jsme si teploty od +40°C v nížinách po mráz -25°C ve výšce kolem 6000 m n.m. Téměř tři týdny jsme spali ve stanech, mráz nemráz (spíš ale led, sníh i mráz), týden jsme se trvale pohybovali ve výšce 5500 m n.m.

Zpátky jsme se vrátili všichni, ale celou plánovanou trasu nás prošlo jen 9, dva členové, resp. dvě členky naší výpravy se vrátily z místa těsně před přechodem nejvyšších sedel.

Takový výčet asi zní stroze, ale byla to nádhera. V prvním národním parku jsme potkali celkem pouhých 15 Evropanů za 14 dní, procházeli jsme končinami, které nejsou příliš turisticky frekventované a viděli jsme nepálský venkov v plné kráse a nezkaženosti civilizací. Vyzkoušeli jsme si vlastní fyzickou i psychickou odolnost v ledovém království. Ve druhém národním parku jsme potkávali již turistů mnohem víc, sestupovali jsme od Everestu turisticky atraktivní oblastí.

Prošli jsme kolem bezvýznamných šesti sedmitisícovek, které nemají jména a na mapách jsou označeny pouze čísly, ale také jsme míjeli Makalu, Lhotse, Lhotse Shar, Everest, Ama Dablam a další nižší a méně známé vrcholky. Pocit při pohledu na zapadajícím sluncem ozářený Makalu nebo ranním sluncem zalitý Ama Dablam se nedá vyjádřit ... a dnes mi tyto chvíle připomíná jen několik fotografií. Stejně tak je nezapomenutelný výstup do sedla séraky, které se nad vámi tyčí v několika patrech. Těžko se tomu věří, ale dají se projít. Vůbec nelituji dvou omrzlých prstů na nohou – i tak to stálo za to. Pocit na vrcholku hory je skutečně povznášející!

Byli jsme skvělá parta a jeden bez pomoci druhých by to nezvládl. Každý poskytl druhým to, co mohl a kdy mohl, když nemohl, pomohli ostatní zase jemu. Je škoda, že tento princip se v běžném životě vyskytuje tak vzácně.

Když jsme se vraceli do civilizace, těšila jsem se na ni, a byla jsem si jistá, že na podobně náročnou výpravu už nenajdu odvahu. Přiznám se, neminul ještě ani měsíc od našeho návratu a já už věděla, že bych se určitě nechala znovu zlákat.

Veronika Bártová, roz. Oliveriusová

Dovoluji si blahopřát MUDr. Veronice M. Bártové ke zdolání tak náročné vysokohorské trasy a zároveň jí tímto děkuji za souhlas k otištění výše uvedeného příspěvku.

M.O.

p.f. 2003

OLI-SLOVA, rodový zpravodaj. Napsal a vydal Mgr. Miroslav Oliverius pro nositele příjmení OLIVERIUS / OLIBERIUS, případně i pro další zájemce. Malé Kyšice dne 17.12. 2002. Adresa: Malé Kyšice 102, 273 51 UNHOŠŤ, Czech republic. Neprodejně!